

## คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659-661/2567

พนักงานอัยการจังหวัดนครพนมโจทก์ นาย พ.โจทก์ร่วม นาย ศ.จำเลย

**กฎหมายที่เกี่ยวข้อง** ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 120, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 358, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 140, ป.วิ.อ. มาตรา 143, พ.ร.บ.องค์การอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. 2553 มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 193, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221

## ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนมาแล้ว 6 ครั้ง ตั้งแต่เดือนกันยายน 2562 ถึงเดือนมกราคม 2563 แล้วจำเลยให้การว่าจำเลยขอหยุดให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้เพียงแค่นี้ก่อน เนื่องจากจำเลยมีการกิจจำเป็นเร่งด่วน และจำเลยจะมาให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันต่อไป แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยไปให้การต่อพนักงานสอบสวนเพิ่มเติมอีก จนกระทั่งวันที่ 21 เมษายน 2563 โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ แม้จำเลยอ้างว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีเพียงพอให้ฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานในความผิดที่กล่าวหาเสร็จสิ้นแล้ว การที่อธิบดีอัยการภาค 4 มีคำสั่งฟ้องจำเลยชอบแล้ว คดีฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนความผิดที่ฟ้องแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 335, 358, 362, 365 นับโทษจำคุกของจำเลยทั้งสามส่วนต่อกัน และให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน 50,000 บาท, 317,000 บาท และ 50,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ตามลำดับ จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา นายพนม นายเกียรติศักดิ์ และนายวิระยุทธ ผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 3 ตามลำดับ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตและก่อนเริ่มสืบพยาน โจทก์ร่วมที่ 3 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าต้นไม้ 448,000 บาท ค่าเสียโอกาสทำประโยชน์ในที่ดิน 7 ไร่ ไร่ละ 20,000 บาท ต่อปี เป็นเวลา 5 ปี เป็นเงิน 700,000 บาท และค่ารั้วลวดหนาม 20,000 บาท รวม 1,168,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 3 แกลงสละประเด็นเฉพาะค่าต้นไม้ จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า โจทก์ฟ้องให้จำเลยคืนทรัพย์สินหรือใช้ราคา แทนโจทก์ร่วมที่ 3 แล้ว โจทก์ร่วมที่ 3 ไม่อาจยื่นคำร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนหรือเรียกเกินกว่าค่าฟ้องของโจทก์ได้ และคำร้องดังกล่าวขาดอายุความ ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก, (ที่ถูก มาตรา 335 (7) วรรคแรก (เดิม)), 358 (ที่ถูก มาตรา 358 (เดิม), 362, 365 (2) (ที่ถูก มาตรา 365 (2) (เดิม) ประกอบมาตรา 362 (เดิม)) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี กับให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินแก่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 คนละ 50,000 บาท โจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 317,000 บาท ค่าขอ

อื่นให้ยก และให้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 3 จำนวน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย  
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 21 เมษายน 2563 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ  
5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกานับแต่  
วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์  
และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยแต่ละสำนวนเป็น  
กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด ตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกสำนวนละ 3 ปี ลดโทษให้สำนวนละหนึ่งในสามตาม  
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกสำนวนละ 2 ปี รวม 3 กระทั่งเป็นจำคุก 6 ปี และให้  
จำเลยخذใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 3 เป็นเงิน 180,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ  
7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 21 เมษายน 2563 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรือ  
อัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นโดยตราเป็น  
พระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระ  
เสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 3 แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมที่ 3 ขอ  
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น  
จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า โจทก์  
มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะเหตุที่ไม่มีการสอบสวนก่อนฟ้อง  
จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 คดีจึงมีข้อที่ต้องพิจารณาว่า  
คดีนี้มีการสอบสวนในความผิดที่ฟ้องแล้วหรือไม่ เห็นว่า การสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธี  
พิจารณาความอาญา เป็นการรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายตาม  
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งพนักงานสอบสวนทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา  
เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษตาม  
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (11) และมาตรา 120 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้  
พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาล โดยมีได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน" ข้อเท็จจริง  
ได้ความตามที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ร่วมทั้งสามได้ร้องทุกข์กล่าวโทษจำเลยตามฟ้อง  
พนักงานสอบสวนได้มาสอบสวนจำเลยและพยานจำเลยถึงบ้านพักแต่มิได้แจ้งข้อกล่าวหาจำเลย  
ต่อมาพนักงานสอบสวนทำความเห็นสั่งไม่ฟ้อง พนักงานอัยการจังหวัดนครพนมได้ขอเอกสารจาก  
จำเลยเพิ่มเติมเพื่อประกอบ การพิจารณา จำเลยส่งคำให้การเป็นเล่มหนาให้พนักงานอัยการ  
จังหวัดนครพนม หลังจากนั้นพนักงานอัยการจังหวัดนครพนมมีคำสั่งไม่ฟ้องจำเลย โจทก์ร่วมทั้ง  
สามร้องขอความเป็นธรรมต่ออัยการสูงสุด ต่อมาจำเลยได้รับหมายเรียกจากพนักงานสอบสวนให้  
ไปรับทราบข้อกล่าวหา จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนแล้วแต่ยังประสงค์จะให้การอีก อธิบดี  
อัยการภาค 4 ก็มีคำสั่งให้นำตัวจำเลยไปฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ แต่ฎีกาจำเลยมิได้โต้แย้งว่าก่อน  
ฟ้องคดีนี้พนักงานสอบสวนไม่ได้รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิด  
แต่อย่างใด ส่วนที่พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องจำเลยนั้น จำเลยฎีกาว่า เมื่อ  
พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าไม่ปรากฏว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น การกระทำของ  
ผู้ต้องหาจึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงเป็นกรณีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด  
พนักงานสอบสวนจึงต้องงดการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา  
140 (1) การที่พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามมาตรา 140 (2) โดยทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องซึ่ง  
เป็นกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดโดยไม่งดการสอบสวนจึงไม่ชอบนั้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจของ

พนักงานสอบสวนที่ไม่งดการสอบสวน เห็นว่า การที่พนักงานสอบสวนเสนอความเห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ย่อมเป็นที่เข้าใจได้แล้วว่าในชั้นสอบสวนได้รู้ตัวผู้กระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาแล้ว แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา การที่พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องเสนอต่อพนักงานอัยการโดยไม่งดการสอบสวน จึงเป็นการดำเนินการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (2) และ 142 วรรคสอง เกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหาในกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตั้งที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยนั้นชอบแล้ว ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า เมื่อจำเลยได้รับหมายเรียกจากพนักงานสอบสวนให้ไปรับทราบข้อกล่าวหา จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น อธิบดีอัยการภาค 4 ก็มีคำสั่งให้นำตัวจำเลยไปฟ้องต่อศาลเป็นคดีนี้ เป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบ จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น ฎีกาประเด็นนี้ของจำเลยมิได้โต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่วินิจฉัยว่า อธิบดีอัยการภาค 4 มีอำนาจสั่งให้พนักงานอัยการสั่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม แจ้งข้อหา และสั่งฟ้องจำเลยต่อศาลเมื่อเห็นว่าการรวบรวมพยานหลักฐานและการสอบสวนเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 วรรคสอง (ก) ประกอบพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. 2553 มาตรา 19 วรรคหนึ่ง และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ข้อ 48 วรรคหนึ่ง นั้น ว่าไม่ถูกต้องหรือคลาดเคลื่อนอย่างไร และไม่ชอบด้วยกฎหมายประการใด ควรวินิจฉัยอย่างไรและด้วยเหตุผลใด จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 วรรคสอง ประกอบมาตรา 216 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้นนั้น ฎีกาจำเลยก็มีได้กล่าวโดยชัดแจ้งว่ามีข้อเท็จจริงใดที่จำเลยประสงค์จะให้การเพิ่มเติม แต่ยังไม่ได้ให้การจนเป็นเหตุให้การรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนไม่เพียงพอต่อการทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิด หรือเป็นเหตุให้การรวบรวมพยานหลักฐานและการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น ทั้งที่ในชั้นสอบสวนหลังจากพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาจำเลยเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2562 จำเลยได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ 17 กันยายน 2562 วันที่ 25 กันยายน 2562 วันที่ 30 กันยายน 2562 วันที่ 11 ตุลาคม 2562 วันที่ 24 ตุลาคม 2562 และวันที่ 8 มกราคม 2563 โดยให้การเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในคดี รวม 14 แผ่น แม้จำเลยให้การด้วยว่าจำเลยขอหยุดให้การต่อพนักงานสอบสวนไว้เพียงแค่นี้ก่อน เนื่องจากจำเลยมีภารกิจจำเป็นเร่งด่วน และจำเลยจะมาให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันต่อไป แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยไปให้การต่อพนักงานสอบสวนเพิ่มเติมอีกจนกระทั่งวันที่ 21 เมษายน 2563 โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ แม้จำเลยอ้างว่าจำเลยให้การต่อพนักงานสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น แต่พฤติการณ์แห่งคดีเพียงพอให้ฟังได้แล้วว่าพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานในความผิดที่กล่าวหาเสร็จสิ้นแล้ว การที่อธิบดีอัยการภาค 4 มีคำสั่งฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงเป็นการออกคำสั่งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยนั้นชอบแล้ว หาใช่เป็นการออกคำสั่งโดยไม่ชอบดังที่จำเลยฎีกาไม่ เมื่อคดีฟังได้ว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนความผิดที่ฟ้องแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงนั้น เห็นควรวินิจฉัยก่อนว่าเป็นฎีกาที่ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก (เดิม), 358 (เดิม), 365 (2) (เดิม) ประกอบมาตรา 362 (เดิม), 83 เป็นการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐาน

ร่วมกันลักทรัพย์ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 2 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยแต่ละสำนวนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทลงโทษฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่มีโทษหนักที่สุด จำคุกสำนวนละ 3 ปี ลดโทษสำนวนละหนึ่งในสาม คงจำคุกสำนวนละ 2 ปี รวม 3 กระทง เป็นจำคุก 6 ปี จึงเห็นได้ว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีได้แก้ไขบทความผิด คงแก้แต่โทษจากเดิมที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุก 2 ปี เพียงกระทงเดียว เป็นจำคุกอีก 2 กระทง กระทงละ 2 ปี อันเป็นการแก้ไขเฉพาะโทษจึงเป็นเพียงแต่การแก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษแต่ละกระทงความผิดจำคุกไม่เกิน 5 ปี คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้ฎีกา หรืออัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาว่า ที่ดินของโจทก์รวมทั้งสามออกโฉนดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โฉนดที่ดินมีตำแหน่งที่ดินไม่ตรงกับเอกสารสิทธิเดิม การออกโฉนดที่ดินทับซ้อนที่ดินผู้อื่น โจทก์รวมทั้งสามจึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษนั้น เป็นฎีกาที่ได้แย้งดุลพินิจการชั่งน้ำหนักพยานของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ซึ่งวินิจฉัยว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่มีนายมานิต นายช่างชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดนครพนม ผู้รังวัดสอบเขตที่ดินพิพาทเบิกความยืนยันว่า ที่ดินพิพาททั้งหกแปลงตั้งอยู่ถูกต้องตรงตามตำแหน่งในระวางแผนที่ของกรมที่ดินและไม่ทับซ้อนกับที่ดินแปลงอื่นนั้น มีน้ำหนักให้รับฟัง จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ที่จำเลยฎีกาว่า ตำแหน่งที่ดินตามโฉนดของโจทก์รวมทั้งสามไม่ตรงกับตำแหน่งที่ดินจริง โจทก์รวมทั้งสามจึงไม่ใช่ผู้เสียหายและไม่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษ ก็เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตำแหน่งที่ดินของโจทก์รวมทั้งสามเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายว่า โจทก์รวมทั้งสามไม่ใช่ผู้เสียหายที่มีอำนาจร้องทุกข์กล่าวโทษ จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น ส่วนปัญหาข้อกฎหมายที่จำเลยฎีกาทำนองว่า ความผิดตามฟ้องนั้นเมื่อไม่มีการร้องทุกข์พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120 นั้น แม้เป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งไม่ต้องห้ามฎีกาก็ตาม แต่เป็นข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระแก่คดีเพราะคดีทั้งสามสำนวนมีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ข้อหาบุกรุกและลักทรัพย์ตามฟ้องมิใช่ความผิดอันยอมความได้ ที่ต้องมีการร้องทุกข์ก่อนภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วนการกล่าวโทษนั้นแม้บุคคลที่ไม่ใช่ผู้เสียหายก็สามารถกล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ว่ามีบุคคลกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (8) ข้อกฎหมายที่จำเลยฎีกาจึงไม่มีผลต่ออำนาจฟ้องของโจทก์ และที่จำเลยฎีกาได้แย้งการพิจารณาของศาลชั้นต้นที่ไม่ทำแผนที่พิพาทและงดสืบพยานจำเลยนั้นเป็นการโต้แย้งดุลพินิจการพิจารณาคดีของศาลชั้นต้นที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องทำแผนที่พิพาท และจำเลยมีพฤติการณ์ประวิงคดีจึงมีคำสั่งให้งดสืบพยานจำเลยก็เป็นปัญหาข้อเท็จจริงเช่นกัน เมื่อคดีต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อเท็จจริงมาด้วยจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษายืน

## องค์คณะ

สมชาย อุดมศรีสำราญ · ทวีศักดิ์ อุนนาทรรัตนกุล · ฉัตรชัย ไทรโชต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

<https://www.thaideka.online/deka/659-661/2567>